

Vesa

Haapala

*Maallisten
ilojen
puutarha*

Helsingissä
Kustannusosakeyhtiö
Otava

[Maallisten ilojen puutarha, 1490-1500

Kansisiivet: grisaille tammelle, 220 cm x 97 cm x 2

Paratiisi: öljy tammelle, 220 cm x 97 cm

Maailma ennen vedenpaisumusta: öljy tammelle, 220 cm x 195 cm

Helvetti: öljy tammelle, 220 cm x 97 cm

Kokonaismitat: 220 cm x 389 cm]

[Vasen kansipaneeli]

Kuningas avaa kirjan Ipse dixit et facta sunt
sillä hän sanoi ja tapahtui niin

Kolmas päivä alkumuodot ennen värejä
nimiä erotteluja sarastus
kaareutuvassa lasimaljassa

taivaanvaatteiden lomassa
kumpuilevien dyynien poppeli-jalopuumetsiköt

kangastukset kuin kaupungin ääriviivat
maailmanrakennuksen kappaleita elofantasioita
harmaat ja vihreät joita Jumala udusta luo

Tähän alkioon kätkeyt idut putket esihedelmät
mineraalirintaunikot kotineen
maailmansammakon raajat

Paratiisi

*Paratiisi, paikaltaan räjähtävää kudosta
rinnakkain todelliset ja keksityt
eläimet – ei kieltä, sanoja, alkukoti
on aina mielissämme
vaakalaudalla.*

*Mikä meissä on Jumalan kuvaa?
Ehkä kaikki.*

Puiden ja jokien rajaama maailma, sisätila, jossa vesi nousee,
lähde, joka keskellä maisemaa vaahtoa kuin taivas, ja taivas,
joka on auteretta vuorten yllä.

Ei sisäistä tai ulkoista savannia, sillä ne ovat toisissaan.

Vuoret kuorivat panssareistaan tarvekalujen aihioita,
orgaanista geometriaa, nämä vuoret eivät ole luontoa.

Kaksi kolikkoa tai laattaa, joiden lävitse kasvaa oksa
ja versojen metsä, kuivuneen rungon sirppi ja nuolijono.
Alttari? Vuoret eivät ole vuoria,
vaan nuoria ajatuksia.

Kauan ennen päiviä ja vuodenaikoja ja olentoja ja kaupunkeja
verta ja nesteitä valuvasta lihasta rakennettu suihkulähde
kumpujen ja trooppisten kasvien silkillä.

Yhä se iskee sydämiimme kuin jättiläisrapu – kaukana
tulevaisuuden salamurhat ja kadonneet muistot, syntioppaat.
Verta valuva lihas taivaanrantojen ja lähteiden kultaisella silkillä.

On lahti, jonka rannalla laumat juovat. Ei yhtään
ihmisen syyttämää nuotiota. Lintuparven helma,
jonka heittää taivaallinen, meistä ikuisesti
kääntynyt sydän.

Pian auringon peittävät hautamiilut ja liekit, tulivuoret ja kauhut.
Musiikki, kuilujen kääntyminen, yhä uudet liekit ja jääkimpaleet.

Oi maailma, värien tanssi! Ja muodot
sukupuolten tuolla puolen, hiukset ja silmät leijuvat
ja ruumiinosat eivät kiinnity mihinkään.

Naiseuden ja naisettomuuden nauru ja kiimakimellys, itkuääni,
basalttivuorten ja arktisten tuulien huminassa huvimaja...
Ja vaikeat, vielä puhkeamattomat kyneleet!

Ei sadetta taivaan kannesta vaan maasta kumpuavaa vettä.
On sinisen veden lähde, johon taivas kuvastuu.
On tumma lähde, josta heijastuu syvyys ja Kristus, hänkin
on siellä, kääntyneenä tumman lähteen puoleen,
se väreilee hänen edessään.

Tämä pyöreä lähde kuin elimen jalka
tai vuoren pyöreä rinta; muodot lävistävät paratiisiin.
Kristuksen varjosta nousee aavistus.
Hänen sormensa ei heristä vaan tärisee kuin jossakin syntyisi
maanjärjestys.

10g0s

pre-

eksistenssi

dikaatti

suppositio

sedenssi

destinaatio

Aatam1 ->

Eeva

s1mulaat10

nimeä, eläin ->